

посвѣтвахъ? Мжно ли бѣше да употрѣбинъ най лесното и най употрѣбително срдство? Хж ставай сега и черий. Гдѣ е ступанката ти да ък поздравихъ съ оадравиванието ти?

Чекай, де, отговорихъ, още съмъ слабъ, а ступанката ми отиде въ црква, да имашъ да взимашъ . . .

— То се разбира, че ще имамъ да взимамъ: кой те излѣкува, я помисли си?

Азъ се поискивотихъ, засмѣ се и той.

— Хались, казва, хались, ала слава Богу, че успѣхъ да прѣдварихъ да те прѣдумамъ, а то ако бѣше завжсибълъ спощи още два часа, не отговаряхъ за слѣдствията.

И слава Богу.

— Того, гмъ. И той пакъ се взрѣ въ лицето ми.

Само, казва, още си блѣденъ, ба какво казвамъ, ти си жълтъ. Я стой, я ме погледни добрѣ, право въ очите ме погледни.

Азъ го изгледахъ продължително.

— Имашъ начало на жълтеница — слѣдствие на трѣската ти, ала и това е нищо: азъ и жълтеница знамъ да цѣрмъ. Азъ за нея имамъ таеъво лѣкарство, което може да направи челоуѣеа руменъ като червена ябълка.

Тоя пътъ азъ се исквотихъ отъ пълно гърло.

— Що се туку смѣнешъ, казва, пакъ ли ще ме мъчишъ да те убѣждавамъ и да ти доказвамъ на дѣло, че можъ да те исцѣрмъ и отъ една жълтеница?

Та азъ никога не съмъ се виждалъ руменъ: жълтината е станала природна краска на лицето ми.

— Нищо не значи, азъ можъ да ък прѣкрасимъ съ силата на лѣковетѣ си и да те избавимъ отъ нея на всегда.

Това не се търпѣше вече.

Бато отъ трѣската, нали?

— О, разбира се!

Тукъ азъ кипнахъ отъ смѣхъ, ядъ и прѣзрѣние, и му отговорихъ насмѣшливо:

Не те зналахъ толкова вѣщъ; ти си билъ цѣлъ ескулапъ, бе приятелю?

— Сега ли узна това? Азъ, господице, отдавно цѣрмъ. Ето и изонекешъ ми се прѣдстави случай да исцѣрмъ една ужасна болѣсть.

Исцѣри ужасна болѣсть, каква?

— Не можешъ си прѣдстави.

Бато каква?